

EL MEU SUPERPODER

Era de nit, estava a l'hospital de Palma fent-me una revisió. Tot estava molt tranquil, jo esperava a que el metge me digués els resultats. El vaig veure sortir de la seva oficina molt poc a poc, se li notava una expressió a la cara molt estranya, com si hagués vist un fantasma. Es va asseure al meu costat, tartamudejava molt. Després d'uns segons que em varen semblar eters, va dir que tenia una malaltia degenerativa del sistema nerviós. Jo no sabia que fer, que dir, si havia de plorar o riure, simplement em vaig quedar quiet. Pensava com un nin de 14 anys podia tenir aquesta malaltia? Per què jo?! Era una cosa molt estranya. Ma mare em va estar acompanyant tot el temps. Quan ho va escoltar es va posar a plorar i no va aturar fins arribar a ca nostra. Ma mare li va contar a mon pare i també es va quedar quiet durant uns segons, al final va caure a terra de genolls sense dir res. La meva germana gran, Catalina, simplement va tirar-se damunt jo i no va aturar d'abraçar-me. En canvi, la meva germana petita Maria només tenia 4 anys, per això no es va assabentar del que passava. El dia següent, no sé com, quasi tot l'institut ho sabia. Després de les classes vaig rebre una cridada del metge, em va dir que la propera setmana començaria amb les proves per veure si era apte per a un tractament nou que estava en fase d'experimentació, i que tenia molts d'efectes secundaris que hauria d'afrontar. Això no em feia por si hi havia possibilitat de curar-me. Però el que sí em feia preocupar-me era pensar el que havia d'afrontar la meva família.

A la fi havia arribat dilluns i començaria el nou tractament. Després d'esperar una estona vaig entrar a una sala on em feren una extracció de sang que havien de mesclar amb un medicament per tornar a injectar-m'ho. No sé el que degué passar durant aquest procés ... però a partir d'aquest moment la meva vida va canviar d'una manera extraordinària.

Passaren uns dies de repòs i vaig tornar a classe, la primera sorpresa va ser a primera hora, me pensava que el professor de matemàtiques xerrava amb jo, quan el que realment passava era que sentia els seus pensaments: "Estic cansat de que no prestin atenció! Ja no sé que més puc fer per a que la classe s'impliqui!". Aquestes varen ser les seves paraules, poc a poc vaig anar descobrint que sense gaire esforç, prestant l'atenció suficient, sentia els pensaments dels altres. Era gairebé un somni. A la classe de català, teníem l'hora per estudiar, mentrestant la mestra preparava l'examen que ens havia de fer la setmana següent. Amagat darrera el llibre vaig començar a fixar-me i poc a poc m'arribaven els seus pensaments: "Faré un dictat, després unes

preguntes per repassar els temps verbals, també els hi aniria bé tornar a veure el tema dels diftongs i hiats ... no ho duen gens bé aquests al·lots, només na Mercè i en Joan Carles, i mira que ho hem repetit vegades ... uf!! he d'anar a comprar que hem acabat l'oli a casa ... per on anava?, ah sí! Hiats, sintaxis, ...". Me vaig sentir fatal, era com invadir la seva intimitat, després d'aquest fet vaig intentar estar distret per no escoltar les veus, tant que a quarta hora va arribar l'amonestació.

– Tomeu, a cap d'estudis!!! - va dir el professor.

Era estressant, si posava interès entrava dins el cap del que tenia davant i, per no fer-ho, m'havia guanyat un càstig i encara faltava el de casa. Frisava que fossin les dues per sortir d'allà. Tocà la campana, a la fi, la mare ja m'esperava defora puntual com un clau. D'ençà que m'havia posat malalt ella tenia una reducció de jornada. No sabia si contar-li o no el que m'havia passat a classe, sobretot perquè ni jo mateix estava segur del que era. I si ella se pensava que m'estava inventant tota la història per justificar l'amonestació?. Abans de poder dir res, el meu cap va començar a escoltar-la: “Fa bona cara, segur que el tractament va bé! Déu dur deures? Perquè si no en duu podríem anar al cinema, posen aquella pel·lícula que li feia ganes a ell”.

– Què tal Tomeu, com ha anat el dia?

– Bé, com sempre, però t'he de dir una cosa ... m' han amonestat.

– Què vol dir? Què has fet?

– M'he despistat un poc.

– Has d'anar alerta, home i més ara que has perdut uns dies de classe.

– Sí mare, no te preocupis!

És el que vaig dir, m'estava renyant però en el fons del seu cor me defensava, un altre cop aquella sensació d'estrès. No volia entrar en el cap de les persones, no volia saber que pensaven realment. No era agradable. Parlaria amb el metge, li demanaria quin era el medicament que m'havien posat i hauríem de trobar una solució. No volia sentir que feia pena a la gent quan a la cara me deien que no passava res, ni sentir com la meva germana criticava a mon pare quan li deia que només sortiria fins la una i mitja de la matinada. Ni tan sols els pensaments de la meva germana petita que estaven entre na Minnie Mouse i el sopar de la mare, eren només seus i ni jo ni ningú teníem dret a entrar hi.

Uns dies després mentrestant ma mare preparava el dinar li vaig repetir un parell de vegades que volia pizza. Ella deia que no, però al final vaig picar els dits i li vaig dir:- per favor, vull pizza i ella rarament va dir

“sí, com tu vulguis”. Em vaig quedar sense paraules. Sabent el que va passar a casa, vaig pensar que podria ser un altra tipus de efecte secundari del medicament (poder hipnotitzar a la gent només picant els dits). Per això a l’hora de l’examen de català ho vaig voler provar, vaig anar a la professora, i picant els dits, li vaig dir: - suspén l’examen. Ella va contestar “ me pareix bé”, finalment el va suspendre. Just en aquest moment me va venir la inspiració. Perqué no ser un superheroi? Tenc poder, només em falta un vestit amb capa i un nom. El meu destí serà ajudar a les persones.

El dia de després vaig dissenyar la desfressa i seguidament la vaig cosir (ja que la meva padrina m' havia ensenyat a cosir), també vaig pensar el meu nom de superheroi que seria “Capman”. Com que havia estat un dia molt cansat em vaig anar a dormir prest. El matí següent li vaig contar tot a ma mare i vaig voler llegir li la ment per sabre realment que pensava, no vaig poder, per desgràcia tot havia estat un somni.